

Jakkoliv uvádání „tvrdé“ i „měkké“ síly Pax America s tím, jak konkurenti hegemonu dotahují, bylo do jisté míry geostrategicky nevyhnutelné, americké elity – dekadentní, zchátralé a oddané sionistům – implozi měkké síly a rychlé oslabování té tvrdé moci urychlují.

Autor: Matt Parott

Leckdo jistě namítne, že na post-mortem analýzu amerického impéria je ještě příliš brzy. Osobně jsem přesvědčen o opaku. Neschopnost Bidenovy vlády prosadit příměří a humanitární pomoc pro Palestince v Pásmu Gazy přichází jako poslední hřebík do rakve morálně-podpůrného narativu amerického impéria.

Ať už se zeptáte Arménů z Karabachu, Gruzínců na Kavkaze, Ukrajinců nebo Arabů z úrodného půlměsíce, mytická představa Ameriky coby šampiona lidských práv, bojovníka za mezinárodní uspořádání založené na pravidlech a symbol míru a prosperity, utrpěla nezhojitelné rány. Z Ameriky se stal nemocný muž globální politiky, cynicky a paranoidně

prosazující partikulární zájmy vlivných hráčů vnitropolitického kolbiště.

Mylná se ukazuje též myšlenka, že rozhodují zbraňové systémy a bohatství. Těžiště politické technologie se přesunulo a rozptýlilo do té míry, že veřejné mínění dneška zastihuje politiku jaderné velmoci včerejška. Jasně to vidíme ve válce v Ukrajině, kde křemík a ocel na obou stranách dospěly do slepé uličky a Rusko zvládá jakž takž držet jen to obsazené ukrajinské území, jež lze věrohodně označit za (tradičně – pozn. DP) ruské. Ani jedna ze stran pak nedokáže výrazněji překročit pomyslnou dělicí linii legitimacy.

Nová geopolitická realita nezastihla ale v nedbalkách jen Ameriku. Ruský pokus o ovládnutí Kyjeva skončil ponižujícím nezdarem, který nadobro zhasil širší ruské regionální ambice. Pokud se Rusko nepoučilo a znovu se pokusí vzít si Oděsu, dočká se dalšího štiplavého políčku. Pochybné ocenění za nejpalcivější ponížení z tohoto konfliktu však náleží opět Americe, která nedokázala naplnit svůj příslib pomoci se znovudobytím tradičně ruských oblastí Ukrajiny.

Podle příručky z 20. století hraje i **Netanjahu**, přičemž ignoruje, jak moc se pravidla hry proměnila během jeho života, kdy logistická, technická i ekonomická výhoda byla jednoznačně na jeho straně. Izrael se ani příliš neobtěžoval „vysoustružit“ nějaký mezinárodnímu společenství – tím méně muslimskému světu – určený morální argument ospravedlňující své konání. Bibi je přesvědčený, že jej nepotřebuje. Věří, že pro etnickou čistku Pásmu Gazy bohatě postačuje mít po svém boku Ameriku.

Války s katastrofálním výsledkem vždy začínají tím, že jedna stran zásadně špatně vyhodnotí svou sílu. V tomto případě se ovšem takto hrozivě mylí obě strany: čínští, ruští i muslimští předáci věří, že jsou mnohem slabší než ve skutečnosti, zatímco ti američtí a izraelští naopak svou sílu výrazně přeceňují. Arabská i americká „ulice“ své situaci rozumějí lépe než elity, a proto mají muslimové takovou chuť vrhnout se boje, zatímco Američané by se mu s toutéž vervou rádi vyhnuli.

Na sociálních sítích je dnes desetkrát víc muslimů než před deseti lety. V Evropě jich žije na 40 milionů, a vlastně tak tvoří celý nový evropský „národ“, rozptýlený napříč kontinentem. Ekonomika fungující mimo **Pax Americana** je schopná dosáhnout soběstačnosti a udržitelnosti před deseti lety nemyslitelné. A jak jsme viděli u operace Hamásu, i mezi nevýznamnějšími frakcemi Třetího světa a nejmilitarizovanějšímu režimu vyspělého světa dnes nastala míra logistické i rovnocennosti před dekádou zcela nepředstavitelná.

Nechci se pouštět do konkrétních odhadů vývoje konfliktu a vlastně to ani nepovažuji za možné, **efekt motýlích křídel** chaotických a nepředvídatelných důsledků a jejich důsledků se zde uplatňuje v plné míře. V obecnější rovině si však troufnu odhadnout, že Amerika z něj vyjde otřesená a s notně pocuchanou vírou ve svou schopnost mocenské projekce i diplomatickou sílu.

Jakkoliv uvadání „tvrdé“ i „měkké“ síly Pax America s tím, jak konkurenti hegemonu dotahují,

bylo do jisté míry geostrategicky nevyhnutelné, americké elity – dekadentní, zchátralé a oddané sionistům – implozi měkké síly a rychlé oslabování té tvrdé mocně urychlují. Menší hráči na okrajích americké moci jako Maďarsko, Turecko, Gruzie či Indie tak postupně začnou přepracovávat své narativy a na mezinárodním kolbišti se přesouvat pryč od stále nespolehlivějšího a nesrozumitelnějšího partnera.

Dojde-li k další eskalaci konfliktu, pravicový disent (v USA – pozn. DP) se musí mít na pozoru před novou legislativou, která se opozici vůči sionistické zahraniční politice pokusí kriminalizovat. Zdržte se proto výroků – byť třeba v žertu míněných – jež by se daly vyložit jako projev loajality k cizí mocnosti. Ze všech sil se soustřeďte na domácí rozměr situace, což je mnohem obtížněji postihnutelné pod hlavičkou zašmodrchané platné legislativy proti „terorismu“ a „cizímu vměšování“.

Směrem ven i dovnitř ale západní elity stále viditelněji odhazují zástěrku občanských svobod, shromažďovacího práva, svobody slova i tisku. Nepodléhejte tlaku, ale buďte připraveni.

Úvaha Matta Parrotta **The Decline and Fall of Pax Americana** vyšel na publikační platformě Substack 18. října 2023.